

Arrest

nr. 129 122 van 10 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 1 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 april 2014.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 2 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat F. LANDUYT en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 1 april 2014

waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 april 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel en van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing van 1 april 2014 waarbij een aanvraag van 20 januari 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van voornoemd artikel 9bis en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

In een eerste onderdeel van het enig middel geeft de verzoekende partij aan dat de enige motivering van de bestreden beslissing is dat de ingeroepen feiten reeds deel uitmaken van een vroegere beoordeling, met name de beslissing van 4 mei 2012. Zij geeft vervolgens aan dat zij in “de aanvraag” heeft ingeroepen dat zij reeds meer dan drie jaar wacht op een definitieve beslissing, en dat dit argument geenszins werd ingeroepen in de aanvraag die leidde tot de bestreden beslissing. De Raad wijst er echter op dat in de bestreden beslissing geenszins verwezen wordt naar een vroegere beslissing van 4 mei 2012, maar wel naar een eerdere beslissing van 18 december 2013, genomen in antwoord op een aanvraag van 21 augustus 2013. Bovendien blijkt uit een vergelijking van laatstgenoemde aanvraag en de aanvraag van 20 januari 2014 die aanleiding gaf tot de thans bestreden beslissing, dat beide aanvragen quasi woordelijk gelijk zijn, al worden in de aanvraag van augustus 2013 de artikelen 9bis en 9ter op meerdere plaatsen met elkaar verward. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, wordt in beide aanvragen tevens letterlijk het volgende vermeld: “Mijn cliënten verblijven reeds bijna 3 jaar in België in afwachting van een definitieve beslissing omtrent hun asielaanvraag.”.

Het eerste onderdeel van het enig middel lijkt dan ook op elk vlak feitelijke grondslag te missen.

In een tweede onderdeel verwijst de verzoekende partij naar de instructie van 19 juli 2009 en stelt zij dat de motivering dat de criteria van de instructie niet meer gelden, onwettelijk is. Er dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geenszins verwezen wordt naar voornoemde instructie, zodat dit betoog van de verzoekende partij geen betrekking heeft op de bestreden beslissing en zodoende onontvankelijk is. In de mate dat de verzoekende partij hoe dan ook de toepassing van voornoemde instructie wenst te bekomen, dient erop gewezen te worden dat de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast.

In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). In deze mate lijkt het tweede onderdeel van het enig middel bijgevolg niet dienstig.

In de mate dat de verzoekende partij de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur aanvoert, dient erop gewezen te worden dat zij zulke schending niet onvankelijk kan inroepen.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het onvankelijk is, niet aangenomen te kunnen worden.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een

bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 2 juli 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 5 augustus 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 30 juni 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De advocaat van VzP benadrukt dat VzP zich in een zeer jammerlijke situatie bevindt, ze wacht al 3 jaar op een antwoord op haar asielaanvraag. Zij verwijst naar haar verzoekschrift. VwP verwijst naar de beschikking van de Raad en voor zoveel als nodig naar haar nota.”*

2.3.1 In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat zij zich in een zeer jammerlijke situatie bevindt en dat zij al drie jaar wacht op een antwoord op haar asielaanvraag, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat voornoemde beschouwing feitelijke grondslag mist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partij op 17 maart 2010 een asielaanvraag heeft ingediend, dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 oktober 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen en dat de Raad bij arrest nr. 56 406 van 22 februari 2011 het door de verzoekende partij tegen voormelde beslissing ingestelde beroep heeft verworpen. De verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat zij al drie jaar wacht op een antwoord op haar asielaanvraag.

2.3.2 Voor zover de verzoekende partij op 2 juli 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting verwijst naar het verzoekschrift en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 30 juni 2014, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter refereren aan het verzoekschrift kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 30 juni 2014 opgenomen grond.

De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel en van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* kan niet worden aangenomen.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET